

Knjige su naočale kojima gledamo svijet

Kad dođe april, sve su ulice vedre i ozarene, osim pustih željezničkih stanica kojima odjekuju mirni koraci. U zraku se mogla napipati napetost radnog dana i manjak empatije, a ja sam ipak svakim uzdahom osjećala miris poezije. Tog dana mi se dio uvježbane rutine promijenio jer sam bila svjedok priče koja mi je oblikovala život baš kao što riječna struja oblikuje stijene. Vozila sam se, kao i svakog utorka, prepunom peticom, zajedno s jednom grupom studenata i starim čovjekom, s tamnim naočalama i bijelim štapom u ruci. Naočale nisu bile čudne jer su suncem okupani dani bili sve češći, ali štap koji je imao kraj sebe govorio je da je bio uskraćen za vid a oni mladići za odgoj jer su ga otvoreno ismijavali. Iz torbe koja je stajala na podu kraj čovjeka, na čijem platnu su se primijetili zubi vremena, virile su knjige.

"Šta li će slijepcu tolike knjige? Kao da će ih moći pročitati", dobacivali su sa strane uz odvratno hihotanje.

"A vidi kako je divna torba, meni je potrebna više nego njemu zbog putovanja a i koža je lijepa", naglas reče jedan. Gospodin pređe rukom preko torbe, nasmija se i uzvрати:

"Mladiću, nije ovo koža, ovo je poliester." Vidljivo uvrijeđen što ga je ispravio slijep čovjek, mladić se pobuni.

"Zar ti, koji ne možeš čak ni da vidiš, možeš biti pametniji od mene a ja idem već petnaest godina u školu?"

"Pročitaj mi koji god dio knjige iz bilo koje biblioteke i ja ću ti reći koje je to djelo i ko je autor." Studentima se svidjela ta ideja i svi su izvadili po jednu lektiru iz torbe i počeli citirati rečenice. Njihove želje da mu se nastave rugati potonuše i izgubiše se u tami njihovih ograničenih umova, jer je slijepac znao svako djelo. Izašli su zabezegnuti na sljedećoj stanici a starac se okrenu meni i kroz smijeh doda:

"Izgleda da oni nisu čuli da postoje i knjige pisane Brailleovim pismom. Eh, kad bismo mogli i malo odgoja ubaciti u te njihove školske lektire."

Pored mudrosti ovog čovjeka, koja je bila vrelo svake njegove izgovorene rečenice, iznenadila me i njegova smirenost na svaku uvredu koju su mu uputili studenti. Njihovo ponašanje bilo je uvenuli plod bez obzira koliko oni svoju mladost zalijevali obrazovanjem. Iako nije išao u najskuplje škole i nije imao mogućnost da vidi, on je imao bogat rječnik i, čini mi se, mudrost iz svake knjige svijetu poznate. Kaže da je mudrost rezultat knjiga a produkt mudrosti jeste smirenost koja je mirisala u zraku kad god bih bila u njegovom prisustvu a to je od tad bilo svakog utorka. Za vrijeme koje sam provela s njim naučila sam važnije stvari od onih kojima su me učili u školi.

"Ne možemo mlade ljude hraniti samo znanjem iz udžbenika. Treba im dati knjige koje će ih spremati za teške i iznenadne ispite koje im daje život, pričati im iskustva i spremati za buduće putovanje i probleme. Ali, izgleda da se to ne može naučiti u školi. To znanje tražiš sam. A ne znaju ono najbitnije – da su riječi moć, a najbitnije oružje skriveno je u gradskim bibliotekama.“

Naš razum je bašta, a misli su sjeme. Studenti su svojim riječima pokušali zasaditi klice korova u starčevu glavu, ali se njegov oreol empatije poput pancira odbranio od njihove mržnje. Jer riječi vole, ali riječi i bole.

Ako nemate praksu da čitate knjige, zapitajte se zašto. Riječi istetovirane na komadu hartije daju nam utočište kad nemamo kuda. Ne postoji nijedna toliko loša knjiga da se iz nje ne može nešto naučiti a kroz čitanje knjiga koje bih posudila od slijepca iz voza, postala sam dosta smirenija. Shvatila sam da u onoj teškoj torbi on nije imao samo knjige, nego izvor pameti i strpljenja jer je mudrost tiha, a neznanje je glasno i uznemireno. A svaki je čovjek na planeti sastavljen od riječi koje čita, piše i izgovara.

Učenica: Belma Ramić II1

Škola: JU Gimnazija Živinice

Mentorica: Mersiha Mulavdić, prof.